

Valg for Menigheden. Nej, dette Forslag gik ud paa, at naar man først havde taget den Gruppe af Ansøgere til et Embede, hvis Ansøgninger vare kvalificerede, havde Ministeren Lov til at henlægge Halvdelen eller Trediedelen, som han ikke fandt egnet til Embedet. Den samme Betingelse blev tagen op i det Forslag, der i 1871 blev indbragt af Albertsen, altsaa af Venstre, den samme Betingelse fandtes i det, der blev indbragt i 1872, endvidere var ganske den samme Betingelse til Stede i det Forslag, der blev indbragt i 1879, og endelig var der ganske den samme Betingelse i det Forslag, som blev indbragt af Clausen og Bojsen i 1894. Nu vil man jo nok se, at der ikke er Tale om et direkte Valg fra Menighedens Side blandt samtlige Ansøgere. Naar der først skal tages en Gruppe Ansøgere ud, som repræsenterer de kvalificerede, og dernæst Ministeren kan lægge $\frac{1}{3}$ af disse til Side, fordi han finder, at de ikke ere egnede til dette Embede, saa har man foretaget en stærk Beskæring. Først naar dette er gjort, kan Menigheden ved et Udvalg eller direkte — hvordan dette bliver foreslaaet ordnet i disse Forslag, skal jeg ikke udtale mig om i Øjeblikket — træde til og gøre en Indstilling.

Jeg har nævnt dette for at fjerne den Misforstaaelse, der let kunde komme til Stede i Kraft af de Udtalelser, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghjerg) kom med, at man tidligere her i Tinget fra Venstres Side skulde have fremsat Forslag om eller tænkt sig Muligheden af at sende ud til en Menighed samtlige Ansøgninger og give den fuldstændig frit Valg mellem dem. Dette er ikke kendt her. Naar jeg vender mig til Askovadressen, staar der i Punkt 2: „Der indrømmes Sognemenighederne Ret til at vælge deres Præster“. Denne Formulering af Askovadressens Punkter er aldeles ikke beregnet paa at skulle gaa over i en Lov, men er meget mere beregnet paa at skulle markere Standpunkter. Man har ikke tænkt sig i Askov i 1881, at et saadant frit Præstevalg mellem alle Ansøgere skulde kunne lade sig gøre og navnlig ikke, inden man fik en Lønningslov. Jeg maa altsaa om dette andet Punkt i Askovadressen sige, at den kirkelige Udvikling i Kraft af Lovgivningsarbejdet de sidste 10 Aar har fulgt ogsaa dette Spor.

Punkt 3 angaar den liturgiske Frihed: „Hvor Præst og Menighed kunne enes om Indførelse af en Salmebog og en Alterbog, indrømmes der dem Ret dertil“. Det

ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds mente, det var noget, man ganske havde glemt nu. Det ærede Medlem har sikkert ikke læst det Lovforslag igennem, som ligger paa Tingets Bord, ellers vilde han have opdaget, at ikke blot tales der om, at der kan vælges frit mellem de autoriserede Salmebøger, men der er ogsaa i en anden Paragraf Tale om, at hvis Præst og Menighed ere enige derom, kunne de faa Tilladelse til at gøre Ændringer i de autoriserede Bøger. Naar Talen er om Alterbogen, maa jeg maaske oplyse, at mig bekendt var der i 1881 ikke noget stort Tal at vælge imellem. Der var vel Münsters Forslag og P. A. Fengers Alterbog foruden den autoriserede, og Askovmændene have sikkert ikke været saa uforstændige, at de have tænkt sig Muligheden af, at man i en Menighed kunde indføre en hvilken som helst Liturgi, men man har naturligvis tænkt sig, at man indenfor de Rammer, som Folkekirken nu en Gang anviser, kunde faa en større Frihed end hidtil. Men dette Spor er ogsaa fulgt i den hidtidige Lovgivning, og det har ogsaa faaet sit Udtryk i det Forslag, som ligger paa Tingets Bord.

Saa er der Punkt 4 i Askovadressen, der lyder saaledes: „Der gives udvidet Frihed for Præsterne til at stede Børn til Herrens Bord i en tidligere Alder end nu, ganske som i den ældre lutherske Kirke i Danmark (sammenlign Peder Plades Visitsatsbog), samt Frihed for Præsterne til at foretage den almindelige saakaldte Konfirmation uden Hensyn til Alder, Udskrivning af Skolen og bestemte Søndage i Kirkeaaet.“ Ogsaa her har det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds ganske overset, at der for ikke saa længe siden ved en Anordning af 1. Februar 1909 er givet stor Frihed netop paa dette Omraade. Jeg maa maaske med det samme sige til det ærede Medlem fra Ringkøbing, at jeg tror, de to gamle Anordninger af 1736 og fra 50'erne ere ophævede ved denne Anordning af 1. Februar 1909, en Anordning, der giver Frihed med Hensyn til Konfirmationen og ogsaa giver Præsterne Ret til at tage Børn til Alters. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds tager derfor ogsaa overmaade meget fejl, naar han mener, at dette Punkt 4 er forsømt eller overset i den kirkelige Udvikling, der er foregaaet i Kraft af Lovgivningsarbejdet i de sidste 10 Aar.

Saa kommer jeg til Punkt 5 i Askovadressen, der lyder saaledes: „Der gives